

en nøjere Prøvelse og eventuelt fremsætte Forslag om Anlæg af et saadant Spor. Det er denne Henstilling, som nu er tagen til Følge gennem Udarbejdelsen af det foreliggende Lovforslag med dertil hørende Projekt til en saadan Sporforbindelse, som vil afhjælpø de betydelige Ulemper, der ganske sikkert maa indrømmes at være til Stede ved de nuværende Forhold. Stationen i Hobro ligger ikke saa lidt fjernet baade fra Byen og Havnen, ligesom Højdeforholdene lægge betydelige Vanskeligheder i Vejen for Transporten fra Byen op til Stationen. Forslaget gaar ud paa Anlæg af et Spor, der kommer til at medføre en Bekostning af 107,000 Kr. til selve Anlægget foruden et Beløb af 11,000 Kr. til Ekspropriation. Det er i og for sig en ret betydelig Udgift, der herved vil paadrages, og Regeringen mener derfor, at det ikke er ubilligt at forlange, at Kommunen, eller i dette Tilfælde i første Række Havnekassen, kommer til at bære en Del af Udgiften herved, og man har ment at burde beregne denne Del til Halvdelen af Ekspropriationsudgifterne. Idet jeg i øvrigt henviser til Forslagets nærmere Bestemmelser, tillader jeg mig at anbefale det fremsatte Lovforslag til det høje Tings Velvilje.

Formanden (Sofus Høgsbro): Eksempularer af det fremsatte Lovforslag ville blive omdelte.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Erhvervelse og Fortabelse af Indfødsret.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 771; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 693—96).

Uden for Betænkningen var der ikke stillet noget Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt de stillede Ændringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (N. I. Jensen): I 1888 blev der indledet en Forhandling mellem den danske og den svenske Regering om, hvorledes man skulde forholde sig med Undersaatter fra det ene Land, som paa det andet Lands Territorium blev trængende til Fattighjælp. Under denne Forhandling viste det sig, at der var en meget

væsentlig Forskel mellem Lovgivningerne i de to Lande vedrørende Indfødsrets Erhvervelse og Fortabelse, og denne Forskelighed medførte Vanskeligheder med Hensyn til en saadan Overenskomst mellem de to Lande. Man blev alligevel enig om en Traktat af 26de Juli 1888, men man blev tillige enig om, at man skulde tilstræbe en fælles Lovgivning mellem Danmark, Sverige og Norge med Hensyn til Indfødsrets Erhvervelse og Fortabelse. Der blev i den Anledning nedsat en Kommission paa to Medlemmer fra hvert af disse Lande, og man enedes allerede i Slutningen af 1890 om at stille et fælles Forslag. Dette Forslag, der saaledes skulde være fælles for de tre Lande, blev allerede den 1ste Oktober 1894 ophøjet til Lov i Sverige, og omtrent det samme Forslag var det, som i forrige Samling blev indbragt af Regeringen i Landstinget. Landstinget vedtog dette Forslag med nogle temmelig uvæsentlige Ændringer, og det kom ned til os den 24de Februar forrige Aar og blev henvist til Udvalget for Indfødsrets Meddelelse. Udvalget mente, at Tiden i Samlingen da var saa langt fremrykket, at der ikke kunde være Tale om at gennemføre Lovforslaget i den, og den lod derfor Lovforslaget ligge. Vi ventede jo ikke, at forrige Samling skulde have trukket saa længe ud, thi ellers kunde der jo være nogen Sandsynlighed for, at vi havde taget Spørgsmaalet op den Gang. Imidlertid er Loven jo nu af Regeringen forelagt i denne Samling i den samme Skikkelse, hvori den blev vedtagen af Landstinget i forrige Samling. Udvalget har nu behandlet Sagen og er bleven enig om i alt væsentligt at indstille Lovforslaget til uforandret Vedtagelse. Der er kun stillet Forslag om 3 Ændringer, hvoraf kun den ene kan betegnes som en Realitetsændring, medens de andre væsentlig gaa ud paa at bringe større Klarhed over det, som formentlig menes i Loven. Angaaende Indfødsretsforholdet, saaledes som det nu er, er det jo bekendt, at der væsentlig kun er en Lov, som indeholder de Bestemmelser, efter hvilke Indfødsret erhverves her i Landet, nemlig Indfødsretsforordningen af 15de Jan. 1776. De Regler, som gives deri, ere ikke meget udviklede, men heller ikke meget omfattende. Reglen i Loven er jo, at de Børn, som ere fødte i Danmark af indfødte Forældre, og de, som ere fødte af indfødte Forældre, som da befinde sig i Udlandet paa Rejse eller ansatte i Kongens Tjeneste, have derved erhvervet Indfødsret. Endvidere er der